

9. Planeta kostlivců

V podniku Madam Kawasaki bylo rušno. Nějaký trhan se dostal do sporu s Johnem Silverem a velmi hlasitě na sebe křičeli. Hong měl snahu je od sebe odtrhnout, ale bylo mu uštědřeno několik prudkých ran do obličeje.

„Šéfe, to sou kokoti. Koukejte, už sem běží Hirošima,“ s úsměvem ukázal Pong. Šéf ochranky se valil jako vlna tsunami davem čumilů. Když dorazil k místu bitky, napřáhl ruce, oba dva chytil pěkně pod krkem a zvedl nad podlahu. Chvíli sebou škubali, ale nakonec je přemohl nedostatek kyslíku a odpadli. Hirošima uvolnil stisk a pustil dvojici na zem.

„Vo co šlo?“ zeptal se Pong.

„Netuším, počkáme až se proberou, pak je ještě jednou zmáčknu a uvidíme, co z těch šmejdů vypadne,“ odpověděl suše Hirošima.

„Už proboha nic nemačkej,“ šátral John po berli a mátožně se zvedal.

„Pánové, tak se rychle vymáčknete sami,“ zamručel Hirošima.

„Ten šmejd mi dal tohle,“ promluvil druhý muž a natáhl ruku s kroužkem černé kůže.

„Co to je?“ promluvil Blázen, který dobalil brko.

„Černá známka a Bill Bones ji dostal oprávněně,“ odpověděl John, který už stál na noze.

„Zase nějaká ezosračka?“ zeptal se Kapitán.

„Nikoliv, Bill Bones je zrádce, který ukradl mapu, jenž mu nepatřila. Máš ji vůbec sebou?“ pokračoval Silver.

„Nejsem zrádce, byl jsem s kapitánem Flintem skoro až do jeho mrzkého konce. Mapa měla být mojí pojistkou, ale vydat se sem, byla očividně chyba,“ řekl Bill sklesle.

„Tak mi ji dej,“ natáhl John Silver ruku.

„A to kurva ani náhodou,“ vstoupil do rozhovoru Pong, „přes mapy k pokladům je tady můj kurva Šéf.“

Jeho sveřepý výraz způsobil ticho, až byly slyšet pouze tlukoucí srdce. Blázen vyfoukl oblak dýmu a natáhl ruku k roličce pergamenu, který Bill pevně svíral.

„Tak moment,“ natáhl paži John.

„Žádný moment,“ řekl přísně Blázen a vzal mapu.

„Tak to je konec mé cesty, jsem mrtev,“ promluvil sklesle Bill Bones.

„My tě zabíjet nebudem, nejsme magoři,“ kroutil hlavou Pong.

„Ta známka mě zabije,“ nesouhlasil Bill.

„Má pravdu, je napuštěná jedem,“ pověděl John.

Bill Bones se začal kroutit, klekl na kolena a z úst mu začala vytékat krvavá pěna.

„Ale to je mi hnus zákeřnej,“ odplivl si Pong.

„To víš, stará pirátská tradice. Umřel čestně,“ vysvětlil Silver a flusnul umírajícímu do obličeje.

„Taky tradice?“ rýpl si Blázen.

„Ale hovno, to je osobní,“ odsekl John a pajdal k barovému pultu.

„Já radši už půjdu a řeknu obsluze, aby tady poklidila ten svinčík kolem dokola,“ promluvil Hirošima a odešel.

„Šéfe, pojďme dát pivo a pořádně hodit řeč s tím pajdavým mrzákem. Hodně mi tu smrdí pořádný dobrodružství.“

„Rozumnej nápad, docela mi z toho vyschlo v krku,“ souhlasil Blázen.

„Johne, teď nastala nejlepší chvíle, abys začal zpívat písničku o pokladu,“ řekl Blázen, když konečně svlažil hrdlo čerstvě natočeným pivem.

„Kapitáne Blázne, rozbalte mapu a já vám k ní něco povím,“ odpověděl John a vyexnul sklenici napěněného moku. Kapitán rozbalil pergamen a Silver začal slzet, když ho spatřil.

„Vážení, vidíte kus mého života. Aby tahle mapa mohla vzniknout, muselo zemřít dvanáct mužů. Víte, když kapitán Flint odešel s těmi muži, aby poklad ukryl, nikoho ze zbytku posádky nenapadlo, že se vrátí sám. Tehdy ukázal opravdu velikou krutost.“

„A co všechno schoval a kde to vlastně leží?“ zeptal se Pong.

„Na jaký planetě se poklad nachází, víme my všichni z jeho posádky. Co všechno to je? Hlavně složitá odpověď, protože v těch truhlách byly jen ty nejdražší kovy a drahokamy světa. Kapitán Flint byl ze starý školy a miloval blyštivý vzácný pozlátka. A tahle mapa říká, kde přesně čekaj, až někdo přijde, sebere je a odveze.“

„Rajská hudba pro moje uši a o jaký ceně se vlastně bavíme?“ řekl nadšeně Blázen.

„Kapitáne, vzato podle dnešních měřítek by se za všechno dala pořídit jedna menší planeta,“ odpověděl John a oči mu svítily zlatým pohledem.

„Šéfe, tak kvůli tomuhle už stojí zato pozabíjet dvanáct členů vlastní posádky,“ uznale pověděl Pong.

„Co tím chceš říct, ty vole?“ hodil po něm Blázen takový zvláštní pohled.

„Šéfe nic,“ usmál se Pong.

„Kapitáne, to je nějaká blbost,“ nesouhlasil Jack s výpravou, když vedli diskusi v salonku.

„Tak může to být blbost, ale nic za prozkoumání nedáme,“ oponoval Blázen.

„Kapitáne, víte jak tyhle příběhy o hledání pokladů probíhají. Stejným způsobem jako seriály snažíci divákovi dokázat pravdivost konspiračních teorií. Každý díl končí blbou poznámkou, že v příštím díle odhalí důležitou stopu, která vede k bohatství,“ pokračoval Jack.

„Ty mě ničíš tím svým pesimismem,“ pověděl Kapitán.

„Má pravdu Kapitáne, příběhy o hledání pokladů jsou pro děti,“ přidala se Urgha.

„Ty taky?“ zakroutil hlavou Blázen.

„Šéfe, v klidu, já sem rozhodně nadrženej a řekl bych, že na mě leze fakt silná zlatá horečka.“

„A já bych se taky přidal, pohádky o hromadách zlata sem měl jako dítě hrozně rád,“ vstoupil do rozhovoru Karlos.

„To sem fakt překvapenej, že nejsem jedinej, koho ještě drží dětskej sen o cestě za pokladem,“ uleveně Blázen vyfoukl kouř.

„Můj vůdce, kdy vyrazíme? Stejně nemáme nic pořádného k práci, tak proč si nezaletět na výlet?“

„Kokote, co nejdřív. Až se budeme vracet, vyzvedneme nějaký atomovky, který sem objednal. Spojíme příjemné s užitečným a prázdný ruce rozhodně mít nebudeme,“ zasmál se Kapitán.

„Já jsem domluvená s Madam Kawasaki, že dáme dámskou jízdu a byznys tudíž nechám na vás,“ řekla Urgha a odešla.

„Šéfe, výbornej nápad navštívit radiáčky, stejně mi dochází radioaktivní perník.“

„Pongu, snad ho nebereš příliš často?“

„Můj vůdce, já ho hlídám, aby nezačal příliš svítit. Měl by pak špatnej vliv na elektroniku,“ řekl Kokot a Blázen si nebyl jist tím, zda-li viděl náznak ironie či nikoliv.

„Hongu a Johnu, vy dva pojedete s náma, protože vás tady nechci nechat samotný, abyste toho neposrali ještě víc. Až budeme mít všechno za sebou, tak půjdeme všichni po svejch cestách. Rozumíte?“ vedl Blázen rozhovor.

„Kapitáne, naprosto dokonale,“ odpověděl John Silver.

„Výborně, teď dáš Kokotovi souřadnice tý zatracený planety a Hong poletí s tebou. Sejdeme se na orbitě,“ řekl Blázen, típl zbytek brka, dopil pivo a opustil barový pult.

Kokot, Pong a Karlos již byli na palubě Kapky a prováděli předstartovní přípravu, když Kapitán dorazil na můstek. Smetl popel z křesla a radostně usadil zadnici. Začal ihned motat brko.

„Kokote, souřadnice od Johna máš?“

„Můj vůdce mám.“

„A co si o nich myslíš?“

„Můj vůdce, vedou k zastrčené a ničím výjimečné neobydlené planeta. V podstatě asi ideální místo pro ukrytí pokladu.“

„A to rád slyším,“ nasál Pong lajnu.

Cesta běžnou hyperprostorovou technologií zabrala několik nudných hodin, které skupina hledačů využila k menší zábavě s lahváči a drogami.

„Šéfe, já už vidím, jak se koupu ve zlatě a drahokamech,“ smál se Pong.

„Ty si to pěkně maluješ,“ uchechtl se Karlos.

„Nepředbíhejte, ještě sme nic nenašli,“ uklidňoval je Blázen, ale v duchu už taky viděl hromady pokladů.

„Můj vůdce, budeme na místě za tři, dva, jedna...“ Kapka vstoupila do běžného vesmíru nedaleko menší modrozelené planety.

„Konečně jste tady, že vám to ale trvalo,“ přivítal je z reproduktoru Johnův chraplák, ze kterého bylo jasné, že má s Hongem vypito několik lahví rumu.

„Moc sem nevěřil, že tu budete, ale očividně tu jste,“ řekl Blázen zhulenou myšlenku.

„Taky ste trochu pařili,“ zasmál se John, „teď se k vám musíme nalodit, protože má kocábka nebude schopná přistát na ostrovní písčiny pláži.“

Kapka zanořila čumák do atmosféry a Kokot udělal několik obletů nad celou planetou, kterou pokrývala modrozelená vodní hladina, z níž vystupovaly jednotlivé ostrovy a ostrůvky tvořící rozličně rozlehlá souostroví. Planeta byla zvláštní tím, že neměla ani jeden velký kontinent, který by se hodil ke globálnějším osídlení.

„Šéfe, tady je to docela hezký.“

„Kapitán Flint byl prostě staromilec, počkejte až uvidíte ten nádhernej rajskej ostrov, kterej vybral k úkrytu. Kokote, zadej do navigačního systému následující souřadnice,“ ozval se John a začal diktovat čísla.

Kokot dovedl Kapku k opravdu pěknému tropickému ostrovu se starou sopkou porostlou bohatým pralesem.

„Neuvěřitelně krásný místo,“ zíral Blázen, když se přibližovali k písčiny pláži. Přistání bylo decentní, Kapka se lehce zhoupala a bezpečně usadila na písek.

„Nikde jinde se tu nedá přistát, než na plážích a moje kocábka by se propadla příliš hluboko. Má špatný nohy, jako já,“ řekl John a začal pajdat k nákladovým dveřím.

Vzduch byl božsky čistý a voda plná života. Tolik ryb pohromadě snad nikdo z nich ještě neviděl. Blázen ubalil opravdu monstrózní brko, aby si vychutnal kouření v čisté atmosféře.

„Půjdeme támhle nahoru na ostroh, byla tam stará chajda a studna s pitnou vodou,“ ukázal John rukou směrem ke konci pláže, nad níž se tyčila vysoká skála.

Kokot zavřel a zapnul maskovací pole, aby ukryl Kapku před cizími zraky.

„Ty seš ale paranoidní,“ uchechtl se Pong.

„Nikdy nevíš, pátráme po pokladu pirátů,“ odpověděl Kokot suše.

Procházka po pláži byla neskonalé parádní, písek protékal mezi prsty nohou a Pong lovil mořskou havěť. No lovil, stačilo se sehnout a nabírat mořské plody nožem.

„Šéfe, dneska se dobře nažerem,“ pochválil sám sebe.

Na konci pláže je čekalo staré schodiště vysekané ve skále.

„Hodně přísný,“ řekl Blázen.

„Když to dám já, dáte to vy taky,“ odpověděl John a začal vyskakovat jeden schod za druhým.

„To je blázen,“ řekl Karlos a šel za ním.

Asi po dvaceti minutách byli na vrcholu ostrohu a shlíželi na moře.

„Kurva, tady je ráj, nechápu, že tu nejsou žádný lidi,“ kroutil hlavou Blázen a nepřestával se kochat. Kokot mezitím obešel stavbu a zkontroloval stav vody ve studni.

„Můj vůdce, vybalil jsem ze zavazadla lůžka a ledničku plnou chlazených lahváčů.“

„Kokote, ty seš zlatej. Dáme pár pivek a pak nás John provede po okolí. Musíme identifikovat několik symbolů z mapy. Teď se du vysrat,“ odpověděl Kapitán a hodil vajgl do moře.

Karlos s Pongem a Hongem popíjeli před kamenným domkem piva a čekali, až Blázen vyzkouší kadibudku s výhledem na vodní hladinu.

„Za tenhle výhled by se mělo platit zlatem,“ konstatoval, když vyšel spokojený ven.

„Kapitáne, máte smysl pro humor, teď se pojďme projít,“ usmál se John a začal poskakovat směrem k palmovému háji.

„Na některých stromech jsou značky kapitána Flinta,“ zastavoval v pravidelných intervalech u starých stromů s vyřezanými symboly. Kokosové háje postupně přešly v ostrovní nepropustnou džungli, protkanou zvířecími stezkami.

„Johne, podle té mapy bysme měli jít od jednoho výrazného bodu k dalšímu. Vidím tu divnej křivéj strom ve tvaru osmiramennýho svícnu a nějaký jezírko s vodní pannou. To má bejt jako nějaká pirátská symbolika?“ zeptal se Karlos, kterému se sice krajina líbila, ale nebyl si jist tím, že by našli nějaké skutečné stopy.

„Musíme ostrov pořádně prohledat, ale soudě podle hlasitého hučení vody, přicházíme k nějakým vodopádům,“ odpověděl John Silver a klapání berle se neslo lesem.

Pong odsekl poslední liány a prudce sebou trhnul.

„Šéfe, to se poserete, až tohle uvidíte,“ konsternovaně řekl.

„Pongu, co tam vidíš?“ řekl Blázen a hrnul se k němu. Když uviděl to samé co Pong, vypadl mu joint z ruky.

Zírali na modrou lagunu s nádherným vysokým vodopádem a největší šok pro ně nebyla krása přírody, ale nýbrž pohyb ve vodě.

„Šéfe, je to to, co si myslím, že to je?“

„Pongu já nevím, musíme jít blíž, protože nevěřím vlastním očím,“ byl Blázen čím dál více šokován.

„Kapitáne, ráj, neskutečný ráj,“ nechápal Karlos a John s Hongem raději mlčeli.

Když přišli až na pláž, jejich šálení zraku se potvrdilo. Zírali na nádherné vodní panny, které společně dováděly ve vodě.

„Teda ty maj kozičky, ty by se mrdaly,“ řekl Pong a neuvědomil si, že promluvil nahlas.

„Pongu, teď prosimtě ne, třeba jsou ohrožený druh,“ zarazil ho Blázen.

„Šéfe, vždyť mě znáte, já jenom kecám jen tak z legrace.“

„No, Pongu, právě že tě znám. Pojď s nima zkusit hodit řeč,“ řekl Blázen a šel blíž k vodě. Jedna panna připlavala blíž a prohlížela si ho.

„Rozumíš mi? Já jsem Blázen,“ ukázal prstem na sebe.

„Blázen, jmenuji se Blázen,“ zkoušel ještě několikrát představení. Moc to ale nezabíralo, protože vodní panna zaječela opravdu vysokým hlasem, až se všichni chytli za uši a padli k zemi.

„No ty pičo, to byla čubka,“ zvedal se Pong z písku a uších mu příšerně pískalo. Nebyl ostatně jediný, kdo trpěl zvoněním v hlavě.

„Necháme je bejt, půjdeme zpět do chajdy a Kokot snad už bude mít připravenou čerstvou večeři,“ pověděl Blázen a měl pocit, že vodní panny toto rozhodnutí uvítaly.

Už se stmívalo, když vyšli z palmového háje a vedla je hlavně vůně pečených ryb.

„Můj vůdce, jdete právě včas. Našli jste něco?“ přivítal je Kokot.

„Jo, našli sme úplně kouzelný jezírko,“ odpověděl Karlos a začal ochutnávat rybu.

Na druhé straně ostrova přistála otlučená kosmická loď s velkým symbolem lebky nad skříženými stehenními kostmi. Z ní vyskákali po zuby ozbrojení špinavci, hned rozbili tábor a narazili sudy s rumem.

Dva piráti stáli stranou a o něčem diskutovali.

„Ty vole, John Silver nekecal a je tady. Já myslel, že si z nás dělá prdel.“

„Pepku, ty vole, John je sice beznohej šmejd, ale nás by snad nezradil. Zkus mu zavolat.“

„Dobře,“ řekl ten, který se jmenoval Pepek a vytáhl vysílačku.

„Johne, slyšíš mě?“ promluvil do zařízení. Chvilí byl slyšet jenom šum, ale pak zazněl hlas.

„Pepku, to seš ty?“

„Johne, ano. Máš tu mapu?“

„Mám,“ řekl John.

„Tak ji přines do našeho tábora, je to možný?“

„Pepku je, přijdu za váma, John končí.“

„Ty vole, to bylo nějaký divný,“ řekl Pepek druhému pirátovi.

„Uvidíme s čím přijde.“

„Kapitáne, pojďme se projít, ukážu vám pěknou vyhlídku,“ přišel John k Bláznovi, který právě dojídal večeři a dopíjel lahvičky.

„Seru ti na vyhlídku, bolejí mě nohy,“ odsekl Kapitán.

„Ale roste tam místní marihuana,“ nadhodil John.

„Ty vole, tráva roste jenom na Zemi,“ pokračoval nevrle Blázen.

„Tak se pojď sám přesvědčit.“

„Johne, to nemá smysl, seš moc vožralej a meleš nesmysly. Jdeme spát,“ řekl Kapitán a šel si lehnout.

John Silver byl poněkud rozhozený a tak se rozhodl improvizovat. Zavolal zpět do pirátského tábora a přiožralému Pepkovi vysvětlil, že mu musí jít naproti. Ten se sice bránil, ale nakonec dal do kupy skupinu pirátů, kteří se ještě udrželi na nohou a vyrazil do noci.

Kapitán Blázen musel jít močit a John to věděl. Čekal venku na okamžik, kdy Blázen vyjde ven a půjde na vyhlídku ke kadibudce. Když se pořádně vychcal z útesu do moře, zapálil brko. Zvládl dvakrát potáhnout, když ho něco prudce udeřilo do hlavy a upadl do bezvědomí. Ještě měl pocit, že čísi ruce táhnou jeho tělo pryč.

„Johne Silvere, docela rád tě vidím,“ řekl Pepek, když se vynořil z lesa se skupinou s loučemi.

„Trvalo vám to teda, tohodle chlapa popadněte a vemte do tábora, mě už bolejí ruce a noha,“ odsekl John.

„Mapu doufám máš,“ pověděl Pepek a přikázal čtyřem mužům, aby Blázna odtáhli.

„Přibližně jo.“

„Jak to myslíš, že přibližně?“

„Pepku, to vyřešíme v táboře, teď už pojď,“ začal poskakovat pryč John.

V pirátském táboře vládla naprostá alkoholově-narkotická kaše. Totálně sundaní piráti řádili jako šílení a neměli daleko k sodomitskému chování.

„Ty vole, sou úplně našrot,“ konstatoval Pepek.

„Nojo, však je znáš. Kolik si jich vůbec přivezl?“ zeptal se John.

„Padesát pět lidí a teď je hlavně čas podívat se na tu mapu,“ řekl Pepek a šel probudit Blázna.

Kapitána příšerně bolela hlava a chvíli mu trvalo, než přišel na to, co se s ním děje. Podle vyndaných cizinců a Johna před sebou usoudil, že byl zákeřně unesen.

„Johne, tohle si dost posral,“ řekl a vytáhl z kapsy krabičku s hulením. Ubalil brko a přemýšlel.

„Blázne, dej nám mapu k pokladu,“ požádal ho Silver.

„Já tu mapu u sebe nemám, hlídá ji Pong. Si debil,“ usmál se Blázen.

„Cože...?“ nechápal John.

„Si debil, Pong je můj osobní strážce a přijde si pro vás všechny,“ chechtal se Blázen dál.

„Johne, ty si sem přivedl Kapitána Blázna s Pongem?“ pomalu ze sebe soukal Pepek otázku.

„Hm, Pepku,“ zaraženě povídal John, „jinak to nešlo.“

„Tak to si trochu posral, protože Pong je obávanéj bojovník a všechny nás může pozabíjet. Co budem kurva dělat?“

„Nezačínejte nic novýho, Pong si pro vás přijde, až se probudí a zjistí, že nejsem v posteli. A teď mi dejte pivo,“ smál se Blázen.

Informace o jezírku s vodními pannami se mezi vyndanci velice rychle roznesla, protože tuhle informaci si John pro sebe rozhodně nenechal. Dokonce poradil kumpánům, aby si raději vzali špunty do uší.

„Seš si jistej Johne, že jim to k něčemu bude?“ řekl Blázen, který se snažil zůstat trochu stranou od těch nejhorších zjevů.

„To nevím, ale nechci ještě umřít. Sem ten tvůj únos trochu nedomyslel,“ odpověděl John opatrně a rozhlížel se kolem, jestli ho někdo neposlouchá.

„Tak ty bys to chtěl hrát na obě strany. Ty seš teda pěkněj zmrld, kterej myslí hlavně jenom na sebe. Toho by se dalo využít,“ přemýšlel Blázen a furt měl na obličejí rohlík.

Když došli k modré laguně, John s Bláznem raději zůstali co nejdále od břehu na hraně lesa, odkud nervozně pozorovali nadržené piráty, kterak se řítí po pláži k hranici vody, kde pospávaly nebohé rybí ženy.

V nastalém chaosu několik pirátů zkusilo pokus o znásilnění, ale panny se rychle probudily a začaly trhat pohlavní údy těm největším nadržencům. Pak zazněl vysoký tón, který rozerval špunty v uších pirátů a ty pronikly jako střepiny do mozků.

Asi po třiceti sekundách panenský jekot skončil a pláž pokrývala infrazvukem do krve znetvořená těla.

Blázna příšerně pískalo v hlavě, ale podle toho usoudil, že stále ještě žije. John na tom byl podobně a vypadal celkem rozrušeně.

„Hromadu z nich jsem znal,“ pověděl, když viděl krvavou spoušť na pláži.

„Srát na ně, stejně by je Pong zabil. Začíná svítat, deme zpátky. Stejně už asi vědí, že sme pryč.“

Pong s Kokotem již byli na nohou a pozorovali monitory s kamerovými výstupy z několika dronů.

„Hele, co to je?“ ukázal Číňan prstem na jeden z nich.

„Pongu, vypadá to jako pirátská loď,“ konstatoval Kokot.

„To vidím taky, ale co tady dělají?“

„Viděl bych souvislost mezi nimi a Johnem Silverem, nikdo jiný nemohl vědět, kam letíme.“

„Kokote, na tom by něco mohlo být,“ řekl Pong a brousil meče, protože chtěl jít pro svého Šéfa.

„Kapitáne! Kde ste byl?“ zakřičel Karlos, který si všiml dvou lidí vycházejících z palmového háje.

„Pongu, máme návštěvu,“ hulákal Blázen.

„Šéfe, to už víme,“ křikl Pong a byl rád, že je Kapitán v pořádku.

Během snídaně, kterou nachystal Hong, Blázen ve stručnosti odvykládal svůj noční příběh.

„Budeme muset připravit obranu. Něco mi říká, že se nás pokusí dostat útokem.“

„Šéfe, jsem tu já a nemusíte se ničeho bát. Kokot mi pomůže s několika pastmi a instalací přenosných automatických obranných systémů. Ale teď si ještě dáme lahváče,“ řekl Pong.

„Pongu, mě se líbí, jak si pořád představuješ, že tahám ze zavazadla jednu technologii za druhou. Kdyby nebyl rok jaký je, tak bych si skutečně musel poklepat na čelo,“ odpověděl mu Kokot a šel se podívat, jaké sebou vzal hračky.

Měli dojedeno, když z palmového háje vyšel Pepek a dva piráti s bílým hadrem přivázaným k větvi. Pomalu kráčeli k ochrannému valu a křičeli, že chtějí vyjednávat. Pong s Bláznem přešli zeď a čekali na ně.

„Co chcete?“ zeptal se Kapitán, když dorazili na vzdálenost několika metrů.

„Blázne, chceme vyjednávat o mapě k pokladu. Máme přesilu, vydejte nám ji a budete žít,“ řekl vážně Pepek.

„Ty vole, to ste se posrali. Běžte doprdele, protože vám jde o život,“ odsekl Pong a měl co dělat, aby se nezačal smát.

„My sme piráti, nám nikdo vyhrožovat nebude,“ řekl nosič bílého hadru.

„Drž hubu,“ zarazil ho Pepek.

„Myslím, že si nemáme o čem povídat. Tady Pong říká, že máte jít do prdele, tak bych bejt váma šel co nejdřív. Pong má moc rád maso a krev,“ vyfoukl Blázen oblak dýmu.

„My se vrátíme a ty Johne Silvere, ty si to pěkně posral,“ křikl zaražený Pepek, protože takový troufalý odpor vůči přesile nečekal.

„Jdeme,“ otočil se k doprovodu a rychle odešli.

„Šéfe, to sou idioti, jdu se připravit, protože tohle bude fakt zábava,“ řekl Pong a odešel do domu.

„Můj vůdce, čeká nás divadlo. Miny a automatické kulomety jsou připraveny,“ ohlásil Kokot.

„Hlavně abys nenasral Ponga, víš jak to má se zabíjením. Nejraději z očí do očí,“ řekl Blázen a potáhl z brka.

„Kapitáne, skutečně jsou pravda všechny ty historky, který se o Pongovi šíří Galaxií?“ promluvil Hong.

„Rozhodně, však sám uvidíš,“ zasmál se Blázen a šel pomoci Karlosovi umístit stůl a židle na malou vyvýšeninu, aby měli dobrý rozhled na celý ostroh.

Piráti vyrazili do útoku krátce před polední, kdy horko začínalo dosahovat svého maxima. Pong stál na zdi a pozoroval desítku po zuby ozbrojených pirátů, která se řítila k domku.

„Šéfe, představení začíná,“ zakřičel a počkal, až útočníci vběhnou dostatečně hluboko do minového pole. Zapnul reproduktory a na plný koule pustil z gramofonové desky Jízdu valkýr. Pak započala ohnivá show. Odpaloval miny v rytmu operního nářezu a vybuchující nálože pod nohama pirátů vytvářely krvavé představení v podobě létajících údů, vnitřností, kostí a vše obklopené krvavou mlhou.

„Ty vole, to sou jatka,“ konsternovaně pověděl Blázen. Hong začal zvracet.

„Hej Pongu, nech si taky něco na později,“ zakřičel Karlos.

„V pohodě, zkusí ještě jednu vlnu, než to vzdaj a stáhnou se,“ odpověděl Pong a odpálil zbytek min pro efekt.

Nepletl se, druhý pokus o dobytí obydlí přišel zanedlouho. Druhá desítku ozbrojených pirátů šla přes místa, kde byly miny vybuchlé.

„Debilové, nemusíte se bát a pojd'te rychlejc. Dáme si férovku,“ zakřičel Pong a seskočil ze zdi na zem. Vytáhl dva meče a zaujal útočnou pozici. Piráti přijali výzvu a značně zrychlili, protože cítili krev.

Nabuzený Pong na nic nečekal a okamžitě pustil něco ze Soumraků bohů. Když začalo znít dunění božské jízdy, vrhl se do boje a započal tanec smrti. Meče v rukou boha násilí rozehrály brutální hru. Krvavý balet mezi těžce překvapenými piráty byl parádním kouskem toho nejlepšího Kung-fu umění. Karlos vytáhl kameru a šel natočit akční video.

Pong odsekával jednotlivé části lidských těl a postupně snižoval počet protivníků. Schválně si dával pozor, aby zdáli sledující zbledlý Pepek všechno pořádně viděl. Hlavně násilí, kterého je schopný. Když Pong skončil, pokrývala zemi před zdí krvavá kaše. Pepek vyblil zbytek obsahu žaludku a zmizel mezi stromy.

„Šéfe, tak to je pro dnešek asi všechno,“ křikl Pong.

„Tak se běž umejt a pojd' si dát lahváče,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, šmejdi sou pryč, ale myslím, že ještě neskončili. Protože víme, kde mají loď, půjdu je všechny dorazit. Nemáte s tím problém, žene?“ zeptal se vyvoněný Pong, když dával lajnu a zapíjel ji pivem.

„Pongu, myslím, že rozhodně ne. Tady nemaj kam utýct, tak si jdi trochu zatrénovat v pátrání,“ odpověděl mu Blázen.

„Šéfe, vyrazím hned.“

Místní slunce zapadalo, když Pong vstoupil do ostrovní džungle. Jelikož věděl, kudy má jít, neohlížel se napravo ani nalevo a po lesních zvířecích pěšinkách proběhl jako kočkovitá šelma na druhou stranu ostrova.

K místu přistání pirátské lodi dorazil pozdě v noci. Viděl, že v okolí je pouze několik spících stráží, tak se rozhodl pro definitivní řešení. Vyhodit pirátům plavidlo do povětří. Potichu jako had se doplazil k nejbližšímu ohni a nožem prořízl chrnícímu hlídači hrdlo. Takto zabil i ostatní, aniž by kdokoliv vydal hlásek.

Když si byl jistý, že v okolí je bezpečno, vešel otevřenými dveřmi do páchnoucí pirátské nory. Bylo vidět, že jejich pořádkumilovnost není na příliš vysoké úrovni a tak se snažil pokud možno ničeho nedotýkat. Uvnitř narazil na několik zmožených strážných, které odeslal do náruče bohů pekla a rychle hledal cestu k motorům. Aby si lehce pomohl, probudil jednoho opilce, jemuž jehlou ochromil jazyk a vysvětlil mu, že potřebuje do stroje. Zcela šokovaný zajatec ho dovedl přesně tam, kam potřeboval. Pong mu poděkoval a milosrdně zabil.

Strojovna byla dost zanedbaná, ale přesně věděl, kam má umístit nálože a jaké ventily uvolnit. Nikam nespěchal a snažil se být pečlivý, aby byla exploze velkolepá a stoprocentně vše ničící.

Když byl hotov, naposledy se rozhlédl a cestou, kterou přišel, směřoval zpět na pláž. Odešel do bezpečné vzdálenosti a vytáhl dálkový odpalovač. Nasál z meče dlouhou lajnu a zmáčkl tlačítko.

Následná exploze překonala jeho očekávání. Tlaková vlna ho prudce srazila k zemi a zasypala vrstvou písku.

Vstal našťvaný, protože neviděl vlastní výbuch. Ale kráter zůstal opravdu veliký, postupně ho zaplavovala voda a vytvářela tak novou mořskou lagunu. Chvilí se kochal vlastním dílem a pak vyrazil do domovského tábora.

Ihned na dohled domu mu bylo jasné, že je něco špatně. Nápadné ticho ho přehodilo do režimu nejvyšší bdělosti a opatrně se blížil ke zdi. Přeskočil ji a okamžitě pochopil, že tábor je prázdný. Podle stop v písku pochopil, že část pirátů úspěšně zajala Kapitána Blázna a zbytek výpravy. Nepanikařil, ale natáhl několik lajn, aby mohl pořádně přemýšlet.

Přemýšlel a přemýšlel, až vymyslel, že za svítání vyrazí po stopě, pozabíjí všechny zmrdy a zachrání Šéfa.

Během bdění ve zbytku noci pozoroval les a bedlivě poslouchal. Chvilí měl totiž pocit, že tam někdo je a pozoruje ho.

Během prvních ranní paprsků Pong znovu vyrazil po stopě únosců. Ptáci zpívali, hmyzové šukali a jiná zvířena vykonávala své běžné potřeby po probuzení. Probíhalo úplně normální ostrovní ráno a Pong šel vstříc místnímu slunci. Pečlivě sledoval pirátské stopy v písku a přemýšlel nad způsoby, kterými ty zmrdy sprovodí ze světa. Uvažoval nad kucháním zaživa a oběšením na vlastních střevech či nad starobylou smrtí tisíce řezů. Z myšlenek ho však vytrhával podivný pocit pohybu v periferním zorném poli.

Nepřestával ve svém mozku vidět netopýra, ale marně přemýšlel, kde by se na ostrově dali spatřit netopýři a natož ještě ve dne. Protože se chtěl tohoto problému zbavit, vymyslel malou lest. Navenek nedal vůbec najevo, že o netopýřím stínu ví a pokračoval v cestě lesem. Čas od času zkontroloval, jestli je netopýr stále za ním a pomalu připravoval past.

Když přišel vhodný okamžik, použil prastarý šaolinský mizící trik a zmizel ze stezky, jakoby na ní nikdy nebyl. Netopýří stín zastavil.

V tu samou chvíli stál již Pong za ním a jídelní hůlku pomalu přiložil na zátylek muže v netopýřím kostýmu.

„Kurva, kdo seš zmrde? Nevypadáš jako pirát,“ řekl přísně. Netopýří muž sebou leknutím trhl.

„Ben Gum. Ben Gum není nebezpečný. Ben Gum cítit marihuanu a hodně lidí,“ vyhrkl překvapený týpek.

„Co to meleš? Kde ses tady vzal?“ nechápal Pong, s kým se baví.

„Ben Guma ušetřit kapitán Flint. Ben Gum něco cítit,“ otočil se zajatec a začal očuchávat Ponga.

„Ben cítit perník!!!“

Pong se zarazil a pak schoval hůlku, protože věděl, že je chemií nasáklý a znalec charakteristickou vůni pozná.

„Ben Gum by si dal perník,“ řekl Ben a nahodil psí oči.

„Doprdele,“ proběhlo Pongovi hlavou, ale sáhl pro dýlerák a udělal několik pořádných lochen.

„Dej si, ale pověz mi, jak si sem sem dostal,“ pověděl Pong a natáhl jednu lajnu.

Ben Gum nadšeně vysál nabídnutý materiál do posledního krystalu. Chvilí běhal kolem a nadšeně řval jako opice.

„Ben Gum musí srát,“ řekl po chvíli Pongovi a zmizel v křoví. Ale neutekl, jak si Pong myslel.

„Ben Gum přijet s kapitánem Flintem schovat poklad,“ začal vyprávět a do toho přděl.

„Tak ty si tady kvůli pokladu,“ zamručel Pong a zachovával vážnou tvář.

„Kapitán Flint přivezl mnoho beden, s ním dvanáct mužů“ pokračoval Ben, „a ti muži jeli na smrt. Ben Gum nechtěl umřít, proto zradil kapitána Flinta a utekl. Ben Gum se nenechal chytit a zůstal na ostrově.“

„Takže jsi viděl, kde poklad zakopali?“ zeptal se Pong.

„Ne tak úplně, ale ty vole, ať seš kdo seš, konečně si zase přijdu jako člověk a ne netopýr. Takhle dobře se vysrat, to dokáže jenom perník,“ vylezl z křoví Ben Gum a Pong nechápal tu proměnu.

„Jmenuju se Pong a hledám piráty, který zajali mého Šéfa,“ představil se.

„Já jsem si to myslel, sleduju vás už od přistání a to odpálení pirátský lodě, to byl teda kousek. Měl sem co dělat, abych včas zdrhnul před tou mrdou,“ pověděl Ben.

„Ehm, a...?“ skočil mu do řeči Pong, protože ho trápily dvě otázky.

„Chápu, chceš se zeptat na tu moji proměnu, ale víš ty vole, co je to absták? Absták je svině a málem sem se z něj zbláznil. Málem se ze mě stal netopýří muž! To byly šílený roky, když nad tím tak přemejšším.“

„Bene, to byla moje druhá otázka, ale ta první se týká pokladu. Víš kde je?“

„Šílený asi ate, samozřejmě vím, kde je, protože jeho hledáním jsem strávil několik opravdu dlouhých roků. Nakonec jsem ho našel, pojď za mnou,“ řekl velmi rychle Ben a zmizel v lese.

„A ty vole, to je matroš,“ zakroutil Pong hlavou.

Ben Gum vedl Ponga do středu ostrova cestičkami, které znala jenom drobná zvěř. Podél malého potůčku s průzračnou vodou došli až k jezírku obklopeného skalami. Ben vtáhl Ponga do křoví a protáhli se úzkým tunelem do ohromné krápníkové jeskyně osvětlené několika malými otvory ve stropu. První čeho si Pong všiml bylo nekonečné množství odlesků z nichž bolely oči.

„A doprdele,“ posadil se do zlatého křesílka a pozoroval hromady drahých minerálů a vzácných kovů všeho druhu.

„Přesně tak, všechno jsem během několika týdnů přenosil a jsem jediný, kdo ví, kde poklad je. Až teď ty, šílený sfetovaný bojovníku,“ pyšně řekl Ben Gum.

„Hm, tak to mě těší taková důvěra,“ zamručel Pong a narýsoval další čáry.

Nakonec celou noc pařili a hodně si to užili, protože válení a rochnění ve zlatě a drahých kamenech je výjimečná zábava jenom pro úzkou skupinu vyvolených.

„Jo, tohle si dokáže užít jenom ten, kdo nejede ezoteriku,“ blaženě oddychoval Ben odpočívající v loži ze vzácných nerostů.

„Je to složitější, v klášteře nás učili, že ezoteriky se sice nenažerem, ale dobře se na ní dá vydělávat,“ kontroval Pong, ležící hned vedle v drahých látkách protkaných proužky zlata a stříbra.

„To zní celkem realisticky. Víš ty kamaráde, nad čím sem občas přemýšlel?“ pokračoval Ben.

„Nad čím, ty jeden netopejre?“ usmál se Pong.

„Že by byla docela prdel, kdybysme se my piráti spojili a založili politickou stranu,“ řekl Ben opatrně.

Pong chvíli přemýšlel a pak se rozesmál na celý kolo.

„Počkej, ty jako myslíš, že by zloději a vrazi měli mít svoji vlastní partaj?“

„No a co by ne? Někdo musí bojovat za naše práva,“ opatrně oponoval Ben.

„Ty seš dobře sjetej magor, to už máš jenom krok k tomu, aby vznikly pirátský odbory,“ chechtal se Pong a musel vstát, protože ho dusil smích při představě pirátský strany.

„No dobře, čekal jsem větší nadšení pro moji vizi,“ řekl Ben posmutněle.

„Prosímte, akorát si měl spoustu času k přemejšlení nad blbostma, na pirátskou partaj zapomeň, ty vole. Teď bysme spíš měli vymyslet, co budeme dělat ráno,“ snažil se Pong překlopit diskusi k něčemu reálnějšímu.

„Ráno půjdeme navštívit původní místo pokladu, určitě tam najdem piráty i tvý přátele,“ odpověděl Ben a zasypal hrud' drahým kamením.

Nedalo se říci, že by celou noc spali. Pong za svítání odešel do domu na ostrohu, aby přinesl chladíák s pivíčkama. Vykoupal se v jezírku a vykonal několik šaolinských cvičení pro povzbuzení těla. Mysl povzbudil perníkem a pak čekal, dokud nevylezl z jeskyně Ben.

„Je krásně, dej mi čáru a vyrazíme, máme před sebou dvouhodinovou procházku.“

„Bene, Bene, ty jedna pirátská smažko, konečně ve svý kůži, co?“ zachechtal se Pong a vyrobil lajny i pro sebe.

Posnídali, popili chlazené lahváče a za zvuků probuzeného ostrova vyrazili za záchranou Kapitána Blázna.

Ben Gum vedl Ponga lesními cestičkami a že jdou správným směrem zjistili ve chvíli, kdy dorazili do nočního pirátského tábořiště. Oheň ještě doutnal a za stromy bylo solidně nasráno a nablito. Pong pečlivě prošel tábor a hledal jakékoliv stopy po Šéfovi. Místo, kde byl držen přes noc našel snadno, protože Blázen vyryl do kmene stromu obrázek jointa a pod to napsal ‚OK‘. Pong věděl, že se nemá stresovat, protože v případě problému by dobře ochránil Kapitána sám Kokot.

„Teda měli pořádnou párty,“ konstatoval Ben, když viděl hromady odhozeného šatstva a poházené láhve od pirátskýho rumu, „a ještě jich je dost.“

„Neřeš, devatenáct zbývá zmrdu, johoho,“ rýmoval Pong.

„Když myslíš, asi půjdeme dál,“ řekl Ben a přemýšlel, jestli si má říct o další lajnu.

Asi po třičtvrtě hodině zaslechli hlasy. Pong rukou naznačil, že má být Ben opatrný a pomalu šli k mýtině se skupinou lidí, jenž stáli okolo ohromné díry v zemi.

„Tady nic není, ta mapa je k ničemu,“ promluvil jeden z pirátů a vběhl do jámy.

„Já tomu nerozumím, vy ste...?“ otočil se Pepek k Bláznovi.

„My kurva nic, vždyť ta džuzna pomalu zarůstá bordelem,“ odsekl Kapitán a v duchu se smál, když pozoroval zoufalý piráty na dně díry, kterak zoufale hrabou v hlíně mezi lidskými kostmi. Jeden z nich najednou vytáhl jednu zlatou minci a zvedl do vzduchu.

„Pepku, ty vole, to má bejt jako všechno? Kde je kurva poklad kapitána Flinta? Silvere? Silvere???“

„Kokote, myslím, že nám situace trochu houstne,“ špitl Blázen.

„Můj vůdcem buďte v klidu, Pong nás pozoruje a čeká jen na vhodnou chvíli,“ odpověděl Kokot a jeho výraz v obličejí se vůbec nezměnil.

„Pongu, ty vole, tak už to skončí,“ zakřičel Blázen a Pong vyběhl z lesa jako bouře na Venuši.

„Šéfe, milerád,“ křikl a meče v rukou Kung-fu mistra kmitaly jak kosa Smrtíáková. Překvapení piráti nestihli dostatečně včas zareagovat a než se vzchopili k většímu odporu, k jedenácti kostrám na dně jámy od pokladu padala první těla.

„Je hodně hustej,“ řekl Ben, když pozoroval Pongovu zábavu.

„To je a ty seš kdo, kurva?“ zeptal se Karlos.

„Jmenuje se Ben Gum a docela se divím, že žije,“ odpověděl rychle John Silver, který poznal bývalého člena Flintovy posádky.

„Johne, Johne, pořád stejnej křivák, kterému se nedá věřit, ale vařil si zatraceně dobře,“ přivítal ho Ben.

Pong průměrným tempem likvidoval jednoho piráta za druhým, až nezůstal ani jeden a jáma byla plná mrtvých těl.

„Si ani nenadělal moc bordel,“ usmál se Blázen.

„Šéfe, nechtěl sem příliš znečistit toto krásné místo a co s tímhle kryplem?“ ukázal Pong mečem směrem k Johnovi.

„Silvera nech žít, je sice šmejda, ale zachránil mi život, když se Pepek vzbouřil a převzal velení,“ odpověděl Kapitán.

„Šéfe, zmrda vyjebal se zmrdem, to zní jako pirátská tradice. Jak chcete, ušetřím ho.“

„Takže poklad nemáme, piráti jsou na hromadě mrtvol a co teď dál?“ promluvil mlčící Hong.

„To bych tak úplně netvrdil, že nemáme poklad,“ řekl Pong tajemně.

„Ty vole,“ konstatoval Blázen, když se protáhl vchodem do jeskyně s neskutečným bohatstvím. Měl co dělat, aby mu nevypadl joint z ruky, jak byl rozklepaný.

„Můj vůdce, máme před sebou pořádný balík,“ řekl Kokot, když zrakem odhadl množství a cenu uložených drahých materiálů.

„A všechno je to moje,“ dmul se pýchou Ben.

„Jo a k čemu ti to všechno je tady v té jeskyni?“ promluvil John.

„Abysme se tím mohli kochat,“ ironicky dodal Karlos.

„To bych teď neřešil, navrhuji, aby Kokot otevřel zavazadlo a podíval se, jestli by se tam nenašlo něco k paření,“ vstoupil do diskuse Blázen.

„Můj vůdce, na všechno jsem dávno myslel,“ zavlnil Kokot knírkem a začal vybalovat stůl, židli, barový pul, chladíák s pivem a půlku selete s celým grilem.

Stranou dění vedl Ben Gum s Johnem Silverem rozhovor mezi čtyřmi očima.

„Johne, já jsem s Flintem nevyjebal, jenom sem prostě nechtěl umřít, tak sem utekl.“

„Kapitán nám řekl, že jsi zradil a kvůli zlatu všechny pozabíjel.“

„Prostě vám lhal. V tom byl mistr, ale nikdy mu skutečně nešlo o pirátskou čest. Všechny ty kecy, kterejma nás krmil, byly jenom bláboly vo tom, že nám jednou bude líp.“

„Bene, v tom máš pravdu,“ zamyslel se John, „ale nějak musíš na pirátský lodi udržovat nadšení.“

„Jo, jenže sem měl dost času přemejšlet a došlo mi, že tohle zlato je zalitý hektolitry krve. Kdo zůstal naživu z naší bývalý posádky? Jen my dva,“ povídal Ben.

„A co s tím teda uděláme?“

„Johne, domluvíme se s Bláznem. On je naše jediná možnost, jak z té hromady něco mít a přežít,“ řekl Ben Gum a bylo vidět, že už má plán.

„Kapitáne Blázne, měl bych takový nápad,“ vyndal Ben jednoho chlazeného lahváče.

„Jaký?“

„Musíme něco udělat s tou hromadou bohatství, kvůli kterému vykrvácelo hodně lidí.“

„Bene, Pong vyhladil celou civilizaci, já moc dobře vím, co to znamená, když krvácí celá planetární soustava a v bolesti umírají miliardy lidí. Nevíš o čem mluvíš, ale neboj, pomůžeme ti.“

„Já bych...“ začal Ben.

„Ty bys nic, už sem nad tím přemejšlel a bude to takhle. Kokot pořádně zapátral v katastrální databázi Velký rady a zjistil, že tahle nádherná planeta ještě nikomu nepatří. Není nám úplně jasný proč, asi z důvodu odlehlosti, ale rovnou sem zaregistroval nový claim,“ skočil mu Blázen do řeči.

„Cože jste zaregistrovali?“ nechápal Ben.

„To se jen tak říká od dob zlatý horečky na Klondajku. Jednoduše řečeno, tahle planeta patří mě i se zlatem.“

„Cože...?“ vykřikl John, protože Ben se začal zajíkat.

„Šéf vám volové chce říct, že dneska už se pirátství dělá jinak,“ vyprskl Pong smíchy.

„Přesně tak milej Bene, ale než začneš vyšilovat, protože to by ti stejně nevyšlo, tak mě chvíli poslouchej. Tahle planeta je zkrvvenej ráj a já chci, aby ten ráj byl dostupnej pro mě a nejbohatší obyvatele Galaxie. Kokot už nechal zaregistrovat novou hotelovou společnost, ve který budu mít 51% a tobě připadne zbývajících 49. Víš co, mohl bych s tebou vyjebat a o všechno obrat, protože jsi byl účastníkem krvavých přeпадů, během kterých byli zabíjeni nevinní boháči. Ale já to neudělám, protože si myslím, že budeš velmi spolehlivej nadosmrti zajištěnej společník. Co ty na to?“ mluvil velmi srozumitelně Blázen.

Ben Gum zhluboka nabral vzduch.

„To by šlo, původně jsem si chtěl vzít něco málo na klidný dožití, ale jestli budu moct dožít tady obklopen bohatými klienty, budu raději. Nemáte nic proti bordelům?“

„Právě naopak Bene,“ smál se Pong od ucha k uchu a rýsoval čáry o stošest.

„Takže souhlasíš s mým plánem?“ zeptal se Blázen pro jistotu a kouřil brko.

„Byl bych debil, kdyby ne,“ odpověděl Ben a byla na něm vidět velká radost.

„Výborně, už jsem zavolaal stavební firmu a objednal obranný systémy. Budeme je potřebovat, až se pořádně rozkřikne, jaký ráj všemožný kosmický kolonisti přehlédli,“ pokračoval dál Blázen v představování plánu.

„Šéfe, já se postarám o nastavení, předpokládám, že přijde to samý, co nám hlídá stanici na Titanu.“

„Přesně tak Pongu a tady na tom ostrově pokladů bude stát nejluxusnější resort v dějinách hotelových služeb. Úplně vidím naši novou letní rezidenci na ostrohu nad mořem. Doprdle, mě to chcaní z útesu do moře během západu slunce úplně dostávalo,“ snil Kapitán.

„Jestli vám můžu vstoupit do rozhovoru, ale co bude se mnou?“ opatrně promluvil John Silver.

„No, ty se staneš našim hlavním dveřníkem a budeš pracháčům tlačit do hlavy pirátský historky o svém bejvalým kapitánovi,“ řekl Blázen.

„To není špatnej nápad,“ spadl Johnovi kámen ze srdce. Už mu došlo, že konečně našel místo, kde nebude muset podvádět, aby přežil.

Během několika následujících dnů dorazily první lodě se stavebním materiálem a obranným systémem, který Pong s Kokotem velmi pečlivě nastavili. Blázen trávil hodně času na ostrově a s architektem řešil představy o jednotlivých tématicky zaměřených resortech. Udělal celou řadu fotek z různých míst planety, které poslal Urghze, aby na profilu v celogalaktické datové síti anoncovala nové služby pro movité zákazníky. Navrhl několik soutěží s vysokými vklady, kde hlavními výhrami byl pobyt přímo na soukromém Bláznově ostrově pokladů.

V podstatě měl všechno velmi dobře promyšlené a před odletem, kdy už všechno šlapalo jako promazaný stroj, seděl v plážovém lehátku a koukal z vysoka na moře.

„Kapitáne, můžu mít prosbu?“ zeptal se Hong, který odněkud přišel.

„No povídej,“ řekl Blázen a odklepl popel z brka.

„Až odsud odletíme, vyhodíte mě na jakýkoliv nejbližší obchodní stanici?“

„Proč Hongu?“

„Potřebuju najít svoje lidi a tady moje práce skončila. O nebezpečí zmrtvýchvstání víte všechno a já prostě musím jít dál.“

„Nemám problém, můžeš se kdykoliv stavit a vždycky s tebou rád pokalím,“ odpověděl s úsměvem Blázen.

„Jsem rád, že si rozumíme,“ řekl Hong.

„Není problém, budeš chtít pár drahých šutrů, aby se ti líp pátralo?“ dodal ještě Kapitán.

„Šéfe, máme hotovo. Okolo planety je zcela neproniknutelná síť všelijakých laserových a vybuchujících hraček a bez povolení k vjezdu se sem nikdo nedostane. Plně automatizovaný systém s drobnými úpravami, který Kokot odkoukal u Musků.“

„Pongu, výborně. Ozvali se zombíci, že atomovky jsou připraveny a prej se máme na co těšit.“

„Šéfe, to rád slyším, kdy vyrazíme?“

„Co nejdřív,“ odpověděl Blázen, otevřel lahváče, zapálil brko a znovu začal hledět na mořský obzor.

„Ále hovno, samotnej Mozek, Játro a Střevo,“ vyběhl nadšeně Kapitán z nákladního prostoru Kapky.

„Taky vás rádi vidíme,“ pozdravil Mozek.

„Bude dneska pařba? Platíme drahejma šutrákama,“ chechtal se Pong.

„Ty vole šilenče, vždycky, když máte přijet, chystáme večírek. A čímžte chcete platit?“ řekl Játro.

„Našli sme planetu se zasraně velkým pokladem,“ vytáhl Blázen z kapsy pytlík plný vzorků.

„Pěkný kousky,“ prohlížel Mozek drahokamy.

„Žejo, ale teď si pojďme dát studený pivo a pokecat o novinkách,“ vložil se do vítání Karlos.

„Můj vůdce, půjdu zkontrolovat objednávku.“

„Běž Kokote, beztak nás večer určitě čeká předváděčka,“ usmál se Blázen.

„Jako vždycky, ještě pořád máme pár měsíců a pro jistotu jsme objednali několik dalších,“ řekl Mozek.

„Jak objednali?“ nechápal Blázen.

„No, normálně objednali u firmy, která vozí na objednávku měsíce. Najdou nějaký opuštěný, naloží je do ohromný nákladní lodě a převezou k zákazníkovi.“

„Ty vole, sem netušil, že někdo poskytuje takový služby,“ vyfoukl Kapitán oblak dýmu.

„Blázne, můžu ti dát jejich vizitku,“ usmál se Mozek a vyrazili přes letištní plochu k výtahu do baru.

Kapitán Blázen, Pong a Karlos seděli v oblíbených křeslech ve vyhlídkové části a pozorovali radioaktivní údolí. Bylo zřejmé, že místní radioaktivní zombie značně rozšířili svůj byznys, protože postavili několik dalších fabrik chrlících barevné kouře.

„Jejich jediný štěstí je, že už nemůžou nikoho zabít,“ kroutil hlavou Karlos a těšil se v duchu domů.

„To fakt nemůžou, teda kromě nás, kdyby se jim něco posralo,“ zasmál se Pong a natáhl lajnu radioaktivního peří.

„Nám se nic posrat nemůže,“ promluvil Mozkův hlas.

„Můj vůdce, atomovky jsou naložené a můžu potvrdit, že jsme obdrželi opravdu luxusní zboží.“

„To rád slyším,“ řekl Blázen a odklepl popel.

„Náš nejnovější model, nedávno jsme objevili nový prvek s protonovým číslem 365 a musím vám říct, že je to solidní pecka. Neskutečná hromada energie v malém množství. Padnete na prdel, až uvidíte co umí pár mikrogramů v akci,“ posadil se Mozek vedle Kapitána.

„Sem hodně zvědavěj,“ řekl Blázen a zapálil nové brko.

Nastala klasická zábava, během které se přišlo představit několik zákazníků, kteří čekali na naložení svých objednávek. Byli to obchodníci ze všech koutů vesmíru a z přátelských rozhovorů vyvstalo několik zajímavých otázek, protože pocestní přinášeli podivné povídačky.

„Víte, několik posledních dnů v nejvýznamnějších galaktických médiích probíhají podivný zprávy o zničených civilizacích a vyhlazených planetárních soustavách,“ komentoval Mozek historky hostů.

„Šéfe, asi je jasný, odkud vítr vane.“

„Pongu, Temný kolegium a Zakázaný císař, ta parta zmrdu jde po nás.“

„Je to tak, Matkopíchač vydal prohlášení, že vyhubí do posledního všechny jedince, kteří vás budou skrývat.“

„Mozku a tím chceš říct, že bys nás vydal?“ nasadil Blázen takový zvláště přísný výraz.

„Ale ani hovno, to bysme raději odpálili všechny naše zásoby. A že toho máme ve skladech požehnaně. Všichni široko daleko by zmizeli v jedný velký atomový výhni. Ví to ten zmrd Matkopíchač, chápe to i Zakázaney císař. Musej vás dostat jinde, ale v naši výsostný soustavě to skutečně nebude,“ odpověděl důrazně Mozek.

„To sem rád, že si takhle ceníte obchodních partnerů,“ ulevilo se Bláznovi a potáhl z jointu.

„No, to ale neznamená, že sme jim neprodali pár našich produktů,“ dodal zombie.

„Ehm...?“ pozvedl Pong obočí.

„V klidu, dostali ty nejstarší modely, jaký ještě máme v nabídce, s nima moc parády nepředvedou. Navíc se k nim dá sehnat exploit, takže kdo o tom ví, může atomovky vzdáleně deaktivovat. Už se nám nechce upgradovat jejich firmware, tak je prodáváme sockám. Akorát většina socek ví, že maj tuhle chybu. Což se o těch nafoukanejch kokotech nedá říct,“ usmíval se Mozek, jak mu sušený obličej umožnil.

„Vy ste kurvičky,“ zachechtal se Pong a sklonil hlavu k lajnám.

Místní slunce zapadlo a ve vyhlídkovém prostoru jela mohutná zábava. Již se rozkřiklo, že proběhne večerní test nového typu atomové bomby. Zombíci po slavném online vyhlazení Zakázané říše Pongem pochopili, že digitální média mají velkou sílu v potenciálním byznyse a dnes poprvé chtěli vyzkoušet přímý přenos výbuchu.

Jejich profil ve společenské síti se postupně plnil nadšenými hláškami a vtipnými videi. Jedním z těch, které zapadlo v milionu dalších návštěv, byla i výhrušná zpráva od Matkopíchače, který nasraně v přímém přenosu sledoval Kapitána Blázna, jenž se očividně dobře bavil. Ostatně přítomnost této celebrity přitáhla pozornost nudících internetových závisláků. Vše bylo marketingově dobře promyšlený.

Když skončil blok reklam prezentující výrobky, které lze zakoupit u radioaktivních zombies, přišla na řadu vlastní předváděčka nového modelu atomovky. Zahájena byla mohutným ohňostrojem z výrobního odpadu, během kterého nahé krásky vběhly mezi hosty a začaly rozdávat suvenýry v podobě malých jaderných bomb velikosti jablka. Jejich zvláštností byla funkčnost, takže jeden takový reklamní vzorek dokázal zničit menší město.

Odpočítávání a oslavná hudba naznačila nadcházející událost. Na obloze se vynořil jeden ze zbývajících měsíců a projekční plocha zobrazovala záběr z dalekohledu.

Hosté pomalu zklidnili hovor a nakonec skončili u společného odpočtu k času nula.

„Tři... Dva... Jedna... Nula!“ křičel ožralý a sfetovaný dav. Nastala klasická pomalá sekunda, během které to vypadalo, že se naprosto vůbec nic neděje. Jenže spouštěč vyslal signál a malá krabička v malé krabici iniciovala rozbušku.

Oslepující bílé světlo ozářilo povrch planety, ale ochranné sklo vyhlídky záblesk zachytilo, aby diváci neoslepli.

„Ty vole, já nesnáším tyhle bílý záblesky. Vždycky se pak objevím někde, kde fakt nechci bejt,“ komentoval výbuch Blázen a potáhl z brka.

„Ještě to neskončilo,“ špitl Mozek a bílé světlo zmizelo. Objevila se psychedelická paleta světél a měsíc začala pohlcovat mohutná vlna uvolněné jaderné energie. To vše během dalších tří sekund. Pak vše ustalo.

„To bylo všechno?“ zeptal se Pong, který ještě čekal další divadlo.

„Jo, podívej se, jak je na orbitě uklizeno,“ řekl Játro a ukázal rukou na projekční stěnu, kde dalekohled ukazoval naprosto čistou oblast bez jediného smítka či jakéhokoliv jiného zbytku kosmického tělesa.

„A to je hustý, úplně v prdeli,“ pokýval významně Blázen, který vždy dokázal ocenit čistou práci.

„Žejo, ušetří se potom za uklízací služby,“ zasmál se Mozek.

„Nejen to, díky tomu se vám na místo exploze nestáhnou sběrači trosek, takže nemusíte vyhánět socky a chudinu,“ dodal Játro.

„Velmi sociální atomovka,“ zasmál se Blázen a pohlédl na displej terminálu, kde měl otevřenou složku s příchozí poštou.

„Ty vole, starej přítel se ozval,“ řekl a vypadal velmi potěšeně.